

ارایه مدل برنامه ریزی مبتنی بر مدیریت ریسک برای اسکان موقت در بحران های احتمالی

مصطفی دبیری: دانشجوی دکتری مهندسی عمران، مهندسی و مدیریت ساخت
هیرش سلطان پناه: استاریار گروه مهندسی صنایع دانشگاه آزاد سنندج
آرش سیاری: استاریار گروه مهندسی عمران دانشگاه آزاد سنندج

چکیده:

امروزه از مدیریت بحران به عنوان یکی از پیچیده ترین فرآیندهای مدیریتی در جهان یاد می شود. نوعی از مدیریت که دارای زیر مجموعه ای از اقدامات است که هر کدام از آنها، در معرض تهدیدهای متعددی از نظر اجتماعی، اقتصادی، سیاسی، کالبدی و روان شناسی و انواع دیگری از ریسک ها قرار دارند. یکی از مراحل حساس مدیریت در بحران های کنونی، مرحله اسکان موقت آسیب دیدگان می باشد. بنابراین استفاده از مدلی بومی برای برنامه ریزی اسکان موقت براساس استانداردهای مدیریت ریسک، برای تعیین احتمال وقوع حوادث و میزان تاثیر در صورت وقوع، و برنامه ریزی یکپارچه و اتخاذ استراتژی مناسب، و در نتیجه کنترل و پایش دوره ای و ارزیابی عملکرد سازمان های ذی نفع در راستای استراتژی فوق، برای مدیران حوزه مدیریت بحران و پدافند غیر عامل سود مند خواهد بود.

این پژوهش با استفاده از مستندات موجود در برخی از بحران های گذشته جهان و استانداردهای موجود در موضوع مدیریت ریسک، مدلی از برنامه ریزی مبتنی بر مدیریت ریسک برای اسکان موقت ارایه می دهد. که شامل مراحل ماند، تدوین و پیش طراحی برنامه سازمان های مختلف ذی ربط برای مرحله اسکان موقت، نحوه یکپارچه سازی شناسای تهدیدها و فرصت های موجود، ارزیابی کیفی و کمی ریسک ها، و انتخاب و تصویب استراتژی های مناسب برای پاسخ به ریسک ها براساس اجماع در ستاد اصلی، و کنترل و پایش دوره ای برای ارزیابی اقدامات صورت گرفته هر سازمان در راستای استراتژی های مصوب می باشد.

کلید واژه: مدیریت یکپارچه بحران، مدیریت ریسک، تهدید، فرصت، استراتژی، کنترل، پایش

۱- مقدمه

انسان از ابتدای خلقت برای پیمودن مسیر کمال و بهبود ویا حداقل تثبیت شرایط زندگی خود، نیاز به تدابیری داشته تا بتواند در مقابل زیان های ناشی از سوانحه طبیعی و حوادث ایجاد شده توسط خویش، پیش بینی های لازم را مد نظر قرار داده، و با برنامه ریزی و کسب دانش لازم، رخدادهای مخاطرآمیز را در ابعاد اجتماعی، اقتصادی، سیاسی زندگی خود به حداقل ممکن کاهش داده و همواره برای رویدادهای محتمل، اقدامات لازم را در جهت کاهش احتمال وقوع، و کاهش تاثیرات مخرب ناشی از وقوع آنها، به کار گیرد.

بی شک تاریخچه اقدامات پیش گیرانه بشر از جلوگیری و گسترش بحران ها، به آغاز شروع زندگی او بر کره خاکی بر می گردد. و تنها تفاوت این اقدامات در دوران مختلف، روش ها و تکنیک های بکار گیری شده است. که به موازات پیشرفت و پیچیده شدن بحران ها، روش های مقابله نیز، با افزایش دانش بشری ارتقاء یافته است. به گونه ای که